

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਲੋਕਨ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਬੈਸੰਤਰਿ ਪਾਗਉ ॥ ਜਿਉ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰਾ
ਆਪਨਾ ਤੇ ਬੋਲ ਕਰਾਗਉ ॥ ੧ ॥ ਜਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਦਇਆਲ ਹੋਇ ਤਉ ਭਗਤੀ ਲਾਗਉ ॥ ਲਪਟਿ
ਰਹਿਓ ਮਨੁ ਬਾਸਨਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਇਹ ਤਿਆਗਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਅਤਿ ਘਨੀ ਇਹੁ
ਜੀਉ ਹੋਮਾਗਉ ॥ ਅਰਥ ਆਨ ਸਭਿ ਵਾਰਿਆ ਪ੍ਰਿਅ ਨਿਮਖ ਸੋਹਾਗਉ ॥ ੨ ॥ ਪੰਚ ਸੰਗੁ ਗੁਰ ਤੇ
ਛੁਟੇ ਦੋਖ ਅਰੁ ਰਾਗਉ ॥ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਗਾ ਸੁ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਜਾਗਉ ॥ ੩ ॥ ਸਰਣਿ
ਸੋਹਾਗਨਿ ਆਇਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਉ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਗਉ
॥੪॥੨॥੩੨॥ {ਪੰਨਾ 808}

ਪਦਅਰਥ:- ਕੀਆ—ਕੀਆਂ, ਦੀਆਂ। ਬੈਸੰਤਰਿ—ਅੱਗ ਵਿਚ। ਪਾਗਉ—ਪਾਗਉ, ਮੈਂ ਪਾ ਦਿਆਂ। ਤੇ—{ਬਹੁ-
ਵਚਨ} ਉਹ। ਕਰਾਗਉ—ਕਰਾਗਉ, ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ।1।

ਜਉ—ਜਦੋਂ। ਲਾਗਉ—ਲਾਗਉ, ਮੈਂ ਲੱਗਦਾ ਹਾਂ। ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ—ਚੰਬੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗੁਰ ਮਿਲਿ—ਗੁਰੂ ਨੂੰ
ਮਿਲ ਕੇ। ਇਹ—ਇਹ ਵਾਸਨਾ। ਤਿਆਗਉ—ਮੈਂ ਤਿਆਗ ਦਿਆਂਗਾ।1। ਰਹਾਉ।

ਕਰਉ—ਕਰਉ, ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤਿ ਘਨੀ—ਬਹੁਤ ਵਧੀਕ। ਜੀਉ—ਜਿੰਦ। ਹੋਮਾਗਉ—ਹੋਮਾਗਉ, ਮੈਂ ਵਾਰ
ਦਿਆਂਗਾ। ਅਰਥ ਆਨ—ਹੋਰ (ਸਾਰੇ) ਪਦਾਰਥ। ਸਭਿ—ਸਾਰੇ। ਵਾਰਿਆ—ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੇ। ਪ੍ਰਿਅ
ਸੁਹਾਗਉ—ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਸੁਹਾਗ ਤੋਂ, ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਆਨੰਦ ਤੋਂ। ਨਿਮਖ—{inmy—} ਅੱਖ ਝਮਕਣ
ਜਿਤਨਾ ਸਮਾ।2।

ਪੰਚ ਸੰਗ—(ਕਾਮਾਦਿਕ) ਪੰਜਾਂ ਦਾ ਸਾਥ। ਤੇ—ਤੋਂ, ਦੀ ਰਾਹੀਂ। ਛੁਟੇ—ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੋਖ—ਦੁੱਖ। ਰਾਗਉ—
ਰਾਗ, ਮੋਹ। ਅਰੁ—ਅਤੇ {ਲਫਜ਼ ‘ਅਰਿ’ ਅਤੇ ‘ਅਰੁ’ ਦਾ ਫਰਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ-ਜੋਗ ਹੈ}। ਰਿਦੈ—ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ।
ਪ੍ਰਗਾਸੁ—ਚਾਨਣ, ਸਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਚਾਨਣ। ਨਿਸਿ—ਰਾਤ। ਬਾਸੁਰ—ਦਿਨ। ਜਾਗਉ—ਜਾਗਉ, ਮੈਂ ਜਾਗਦਾ
ਹਾਂ, ਮੈਂ (ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੇ ਰੌਲੇ ਤੋਂ) ਸੁਚੇਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।3।

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ—ਜਿਸ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉਤੇ। ਭਾਗਉ—ਚੰਗਾ ਭਾਗ, ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ। ਤਿਨਿ—ਉਸ ਨੇ। ਸੀਤਲਾਗਉ—
ਸੀਤਲ, ਠੰਢਾ-ਠਾਰ।4।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਭਾਈ! ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਦਇਆਵਾਨ ਹੋਣ, ਤਦੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਲੱਗ ਸਕਦਾ
ਹਾਂ। ਇਹ ਮਨ (ਸੰਸਾਰਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀਆਂ) ਵਾਸਨਾਂ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਰਨ ਪੈ ਕੇ ਹੀ ਇਹ
ਵਾਸਨਾਂ ਛੱਡੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ (ਮੈਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹਾਂ)।1। ਰਹਾਉ।

(ਹੇ ਭਾਈ! ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ) ਲੋਕਾਂ ਵਲੋਂ ਮਿਲ ਰਹੀਆਂ ਇੱਜ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾ
ਦੇਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। (ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਕਰਨ ਦੇ ਥਾਂ) ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਹੀ ਬੋਲ ਬੋਲਾਂਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ
ਸਦਕਾ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲ ਪਏ।1।

(ਹੇ ਭਾਈ! ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ) ਮੈਂ ਬੜੀ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਅਰਦਾਸਾਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਆਪਣੀ ਇਹ ਜਿੰਦ ਭੀ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ
ਦਿਆਂਗਾ। ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਇਕ ਪਲ ਭਰ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਆਨੰਦ ਦੇ ਵੱਟੇ ਵਿਚ ਮੈਂ (ਦੁਨੀਆ ਦੇ) ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥ
ਸਦਕੇ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ।2।

(ਹੇ ਭਾਈ!) ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ (ਮੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕਾਮਾਦਿਕ) ਪੰਜਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਮੁੱਕ ਗਿਆ ਹੈ, (ਮੇਰੇ ਅੰਦਰੋਂ) ਦੁੱਖ
ਅਤੇ ਮੋਹ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ (ਸਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ) ਚਾਨਣ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ (ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੇ

ਹੱਲੇ ਵੱਲੋਂ) ਰਾਤ ਦਿਨ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।੩।

ਹੇ ਨਾਨਕ! ਆਖ—ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਜਾਗਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸੁਹਾਗਣ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾਂਗ (ਗੁਰੂ ਦੀ) ਸਰਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, (ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ) ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ (ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਖਲਾਸੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ) ਠੰਢਾ-ਠਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।4।2। 32।